

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE VERBO DEI|| scripto & non scripto,|| QVATVOR LIBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, 1599

VD16 B 1607

Cap. I. Ostenditur editionem Hebraicam Mosis & Prophetarum nunquam
periisse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53828](https://nbn-resolving.de/urn/resolver.pl?urn=urn:nbn:de:hbz:466:1-53828)

DE VERBO DEI, LIBER SECUNDVS.

CAPVT PRIMVM.

Ostenditur editionem Hebraicam Mosis & Prophetarum nunquam periisse.

ISSERVIMVS LIBRO SVPERIORE DE libris ipsiſ sacris, vt eorum numerum & auctoritatem ab hereticorum calumniis vendicaremus. Sequitur, vt de librorum eorundem variis editionibus, id est, Hebraica, Chaldaica, Græca, Latina, Germanica, Gallica, & similibus, quæ vulgares dicuntur, breuiter differamus. Parum enim prodeſſet, librorum diuinorum numerum non ignorare, ſi cui editioni extam variis, quæ nunc exſtant, auctoritas tribuenda ſit, ignoraremus.

Vt igitur ab editione Hebraica ordiamur, 'duo ſunt quæ veniunt in quæſtionem. Vnum; An Scriptura illa ipſa, quæ à Moſe & Prophetis condita eſt, ad nos vſque peruererit. Alterum'; An ea Scriptura, quæ Hebraicis codicibus continetur, peruerso ſtudio Iudeorum ita corrupta, ac deprauata eſt, vt auctoritatem nullam in Ecclesia mereatur.

De priore quæſtione duplex ſententia eſt. Vna eorum, qui docent, Scripturam ſacram vniuersam periiffe tempore captiuitatis Babylonicæ, quando ciuitas euersa, & templum incenſum fuit, ac deinde ab Eſdra fuiffle rurſum reparatam, Spiri- tu ſancto ei ſuggerente, & dictante omnia, ſicut antea fuerant. Ita ſentire videtur Basilius in epiftola ad Chilonem: *Hic campus, inquit, in quo ſecuſu facto, Eſdras omnes diuinos libros ex mandato Dei eructauit.* Hæc ille. Addunt quidam in eandem

eandem sententiam Irenæum, Tertullianum, & Clementem Alexandrinum, sed illi non aperte hoc docent.

Hæc opinio improbabilis nobis videtur. Non enim a fundamento nititur, quæ testimonio libri apocryphi, id est lib. 4. Esdræ, cap. 14. ubi disertis verbis scribitur, Esdram tunc quadraginta diebus diuino spiritu afflatum dictasse quinque viris, qui summa celeritate, quæ ab eo dicebantur, excipiebant, atque eo modo vniuersam Scripturam, quæ planè prierat, esse reparatam. Sed hic liber non modo apocryphus est, & ab Ecclesia Catholica nunquam receptus, sed etiam multis in locis redolet fabulas Iudaicas, & in hoc ipso cap. 1. non aliter loquitur de quibusdam libris occultis & perficitioribus, quæ omnes Thalmudistæ faciant de sua Cabala. Quare potius testimonium libri huius detrahit huic sententiæ fidem, quam afferat. ex libris autem canonicis nihil colligitur.

Quod autem quidam dicunt, id colligi ex li. 2. Esdræ, cap. 8. tantum abest, ut sit verum, ut potius contrarium inde colligatur. Sic enim habemus: *Dixerunt Esdræ scriba, ut adfenseret librum legis Moysi: Attulit ergo Esdras, &c.* non dixerunt iterum componeret librum legis, sed ut adferret, quia scribant adhuc inueniri. Præterea et si Scriptura, quæ publicè se uabatur, in templo fuerit incensa, & perierit; tamen incredibile est, non fuisse etiam aliqua exempla, vel certè partes eorum apud priuatos homines, & præcipue apud Ezechielem, Danielē, Hieremiam, Aggæum, Zachariam, Mardochæum, & ipsum Esdram, qui tunc viuebant, & quibus sine dubio coram fuit lex Domini.

Est ergo altera sententia, fuisse quidem Esdram librorum sanctorum instauratorem, non omnia iterum dictando, sed colligendo, & ordinando Scripturas in unum corpus, quem partes variis in locis inuenierat, & etiam emendando, si quæ depravata erant negligentia scribarum, cum toto tempore captiuitatis negligenter lex seruata sit, cum non habent Iudæi templum & tabernaculum.

Ita sensisse videntur grauissimi auctores. Nam C H R Y S O S T O M U S hom. 8. in epistolam ad Hebræos docet, Esdram et reliquis Scripturæ iterum eam composuisse. H I L A R I S præfatione in Psalmos ait, Esdram omnes Psalmos collegi-

se, & ex eius vnum librum confecisse. THEODORETVS p̄f.
fat. in Psalmos, ait, Scripturam veterem deprauatām tempo-
re captiuitatis, ab Esdra fuisse restitutam. Quod idem mihi
significasse videntur Irenaeus lib. 3. cap. 25. Tertullianus libro
de habitu mulierum, & Clemens lib. 1. Stromatum. Dicunt
enim Esdrā recensuisse & instaurāsse libros omnes Testa-
menti veteris: sed non addunt, memoriter, nec meminerunt
historiæ illius, quæ habetur in libro quarto Esdræ.

B. HIERONYMVS in prologo Galeato dicit, Esdrā in-
uenisse nouas literas Hebraicas, & antiquas quidem reliquias
Samaritanis, nouas autem tradidisse Iudæis, quibus etiam
nunc utimur. Nam ut idem Hieronymus in cap. 9. Ezechielis
testatur, litera postrema alphabeti Hebraici antiqui similis
erat T Græcorum, & figuram crucis referebat, quoniam finis
legis Christus crucifixus est: nunc postrema litera alphabeti
nullam videtur habere crucis similitudinem, proinde sine
dubio nouas literas habemus. De noua autem librorum san-
ctorum editione per Esdrā facta, nihil Hieronymus dicit,
cum tamen ibi maximè esset locus dicendi,

Denique si Esdras libros sanctos iterum dictâisset, verisimile est, eum id facturū fuisse non lingua Hebraica, sed Chaldaea, vel mixta, ex Hebraica & Chaldaea, quæ tunc erat in usu, & qua videimus scriptos esse libros Esdræ, & Danielis; at certum est, sanctos libros præter istos Esdræ & Danielis, lingua Hebraica esse scriptos, & illa ipsa, qua Adam & Eua, & Patriarchæ omnes locuti sunt. Quod manifestè colligitur ex non-minum proprietum etymologia, quæ sœpe non inuenitur in illa alia lingua.

Ac ut pauca exempla de multis proferamus. Dixit Adam de uxore sua recens creata: *Hac vocabitur virago*, Hebraicè **נָשָׁה** quia sumpta est de viro, qui in Hebræo dicitur **וְאֵן**. Genesis 2. At in nulla alia lingua vir & mulier habent hanc nominis similitudinem. Nam Chaldaica lingua, quæ Hebraicæ est affinis, vir dicitur **לְזִקָּן** mulier **נָשָׁה** quæ ne vnam quidem literam communem habent. Par ratione Græca vo-
cabula **ανήρ** & **γυν**, & Latina, vir & mulier, nullam inter se habent similitudinem literarum. Aut igitur non dixit Adam ea verba, quæ suprà posuimus, & Prophetarum eximius men-

K 5 tietur;

tetur; aut fateamur necesse est, ea lingua diuinos libros scriptos esse, qua primi homines vtebantur. Similia sunt quæ in Scripturis dicuntur de ratione nominis Euæ, Cain, Abel, Seth, Noë, Phaleg, Abraam, Isaac, Iacob, & omnium eius filiorum; necnon montium, fluminum, urbium, aliarumque multarum rerum: siquidem in Hebraica lingua, semper allusiones illæ similiūm vocum reperiuntur, in ceteris linguis autem nunquam aut raro.

Denique linguam Hebraicam, qua sacros libros scriptos esse videmus; antiquissimam, atque adeò primam omnium linguarū esse testatur tum ipsius breuitas & simplicitas, tum auctoritas doctissimorum hominum. Vide Eusebium lib. 10. præparat. Euang. cap. 2. Ambrosium in caput tertium ad Philippenses; Hieronymum in epistola ad Damasum de visione Isaiae; Augustinum lib. 16. de ciuitate Dei, cap. 11. Neque hic repugnat, quod Augustinus lib. 16. de ciuitate Dei, capite ultimo, dicit, linguam Hebræam inuentam post tempora Noë. Non enim Angustinus indicare voluit, eam lingua antea non fuisse, sed solùm tunc primùm cœpisse vocari linguam Hebræam. Ut enim rectè explicat Eucherius in cap. 11. Genesios, ante diuisionem linguarum, lingua Hebræa communicerat omnibus hominibus, & ideo non habebat certum nomen: At tempore Heber, cùm multæ linguae esse cœpissent, illa communis ad distinctionem aliarum dicta est Hebræa, quia mansit in domo Heber, vnde Hebræi dicti sunt.

Cùm igitur planum sit, libros Esdræ plenos esse vocibus Chaldaicis, libros autem legis & Prophetarum puro Hebreo idiomate scriptos esse: planum quoque videri debet, legum & Prophetarum libros non ab Esdra, sed à Mose & antiquis Prophetis conscriptos nos habere.

CAPVT. II.

Num Hebraica editio sit corrupta.

SE QVITVR nunc altera quæstio, integra ne, an corrupta, & vitiata sit Hebraica editio. Ac primum heretici huius temporis odio editionis vulgatae nimium tribuunt editioni Hebraicæ. Calvinus enim in